

BALLAI LÁSZLÓ

Karolina

© COPYRIGHT 1998, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2003, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

A földalatti a Hősök teréhez közeledett. Péter az órájára pillantott. Még húsz perce van tizenkettőig. Továbbment egy megállót, hogy sétálhasson a rügyszű fák alatt. Amint rátámaszkodott a Városligeti tó hídkorlátjára, megriasztott egy rigót. Vagy talán cinegét? Minden összezavarodott. Jó lesz egy kicsit beszélgetni oly sok idő után ismét. Karolinát nem akarja szóba hozni, egyelőre nem. Vagy talán sohasem.

A Vajdahunyadvár falain meg-megcsillant a tó hullámairól visszaverődő koratavaszi napfény. Felrémlt előtte az a velencei tájkép, mely a Ponte degli Scalzról tárult eléjük, egy végigautóztató éjszaka hajnalán, fél évvel azelőtt. A kora reggeli nap bágyadt sugárzásában a vízi város, mint önmaga tükörképe lebegett a kéklő lagúnák felett. Péter szíve összeszorult a boldogságtól a Canale Grande láttán. Átölelte Karolina vállát, és fejében kezdte összerendezgetni emlékeit, hogy minél többet tudjon mondani a kedvesnek, aki először járt Velencében. Igen, ez itt jobbra a Foscari-palota, ott balra előrébb a Palazzo Flangini, e befejezetlenségében is bájos épület, arrébb a Santa Geremia templom, melynek harangtornya még a román korban épült.

– Karolina, ez Velence! – kiáltott lelkesedve.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen koszos – mondta a lány.

A hét vezér szobra előtt álló idegenvezető éppen egy olasz diákcsoportnak mutatta be a millenniumi emlékművet és a Hősök terét. A csoportból egyedül az osztályfőnök tanúsított némi érdeklődést a látottak iránt. Péter hirtelen a Piazza di San Marcóra képzelte a gyülekezést, ahol, míg a tanár figyelmesen hallgatja a campanile történetét, a társaság több tagja nagy röhögésekkel kísértén a San Marco falára ragasztja rágógumiját, éppen kedvenc későantik, Diocletianust és társaságait ábrázoló szoborcsoportjára, mely a Bizáncot kifosztó kereszties lovagok jóvoltából került Velencébe. Az órájára pillantott. Három perc. Most már sietnie kellett. Pontosan délben csöngetett fel a Dózsa György úti pszichiátriai rendelőbe.

Odafent az asszisztensnő kedves mosollyal nyitott ajtót.

– Még vannak a doktor úrnál, tessék helyet foglalni – mondta.

Péter nem ült le. Odalépett az ablakhoz. A felvonulási tribün helyén vándorcirkusz ütött tábort. Ahol egykor komoly pártvezérek és tábornokok szemléltek seregeik és népeik felett, most bohócok és artisták mutatják be szórakoztató számaikat. Eszébe jutott az a mutatónyos társaság, amelybe az olasz út utolsó állomásán, Padovában botlottak, amikor Karolinával a Capella degli Scrovegniből igyekeztek az Il Santo felé. A mimeseket mindenféle bővíjárások kísérték, nem is figyelte portékáikat, nem hagyta, hogy Giotto-bódulatában megzavarja ez az alantasság. Karolina éhes volt, így, mielőtt bementek volna a templomba, kiültek egy pizzéria teraszára. Élete legcsodálatosabb ebédjét költötte el a Piazza del Santón, ahol az asztal mellől a páduai szent nyughelyéül szolgáló hatkapolás katedrálisra látott, előtte pedig maga a szépség, Karolina ült.

– Szervusz kedves barátom – csendült fel a pszichiáter hangja.

Péter megfordult.

– Menjünk az én kocsimmal – indítványozta az orvos.

Az Ajtóssy Dürer sorra bekanyarodva a pszichiáter leparkolta autóját. Beléptek a Nagy Fal étterembe. Tizenöt éve itt ünnepelték meg az egyetemi felvételit. Persze akkor még Fászkörnek hívták a helyet, amely eszpresszó volt, hosszúkás, unalmas terem, egyik falán erdőrészt ábrázoló hatalmas poszterrel. A helyiség mélyén, a vastag brokátfüggönnyel eltakart vécebejárattal mellett zongora állt. Péter a nyolcadik Hubertus után játszani kezdett rajta. A zongora melletti asztalnál háromfős leánytársaság ült. Egyikük, egy szöske, fodros,

fehér blúzba, ibolyaszín miniszoknyába és fekete harisnyanadrágba öltözött leányka ráramosolygott Péterre, sőt, egy idő múlva úgy hajlongott, tette-vette magát, hogy Péter a szoknyája alatt meg-megláthassa a popsiját. A tizedik Hubertus után Péter abbahagyta a zongorázást, ölébe vette a kislányt, és azt kezdte magyarázni neki, hogy ha majd elveszi feleségül, Olaszországba viszi nászútra. A lányka értetlenül nevetgélt.

– Van valami nagyobb megbízásod mostanában? – kérdezte a pszichiáter.

– Mostanában nincsenek komoly tervezési feladatok – mondta az építész. – Az olcsóra, a könnyűszerkezetes konténerházra van igény. Nem ezen buknak el a diákok az egyetemen.

– De ezen bukik el a környezetvédelem. Hogy, úgymond, a belváros forgalmát tehermentesítsék, a városszélre építik a Metrókat, Corákat, a bevásárlóautók benzingőze ekképp az erdő fáit, madarait mérgezi.

Hirtelen egy csinos kínai pincérnő bukkant fel, rizspálinkát tett a férfiak elé, majd hozta az étlapot. Finom szépsége Péterben Karolinát idézte, akinek a vonásai hordoztak némelyes keleti jelleget. Mosolya delején átszűrődött az első két hónap emléke, ami tökéletes és felejthetetlen volt, e halhatatlan álom újraélése lett a későbbiekben Péter célja.

– Választottál? – kérdezte az étlapból felnézve a pszichiáter.

– Azt hiszem, én egy halas menüt eszem – válaszolta gyorsan Péter, majd kinézett az ablakon.

Egy guberáló módszeresen áttúrta az étterem előtt álló kukát, végül egy megszáradt kenyérsarkot a fedelén hagyva távozott.

– Én is, együnk kétszemélyeset, csípős-savanyú levessel megtoldva.

A pincérnő felvette az italrendelést.

– Van esetleg valami olasz boruk? – kérdezte az orvos.

– Lambrusco di Sorbarba.

Péter tekintete ábrándossá vált. Padovában ezt a bort rendelte a pizzához. Valami végre ízlett a lánynak.

– Merre kalandoznak a gondolataid? – kérdezte az orvos.

A távozó pincérnő mosolygó szeme összevillant Péterével.

– Szóval, tetszik a lány – jegyezte meg halkán a pszichiáter. – Mindent értek.

– Ugyan, kérlek – tiltakozott Péter.

– Miért? Azt mondtad, két hete szabad vagy.

– Azt mondtam, két hete szakítottam a barátnőmmel.

– Az ugyanaz. Szabadulj meg a gátlásaidtól. Tessék, egy kis egzotikum.

Péter ideges mozdulatot tett.

– Hagyd már Laci – suttogta.

– Nem szoktál te így kiborulni – mondta Laci. – Mintha valami horrorisztikus személyiség kerített volna hatalmába.

Péter nem válaszolt. Megérkezett az ital és a leves. A férfiak enni kezdtek.

– Kitűnő – lelkesedett a pszichiáter.

Az építész bólintott.

– Nos – szólalt meg az orvos -, azért kértem ezt a találkozót, mert néhány kollégámmal elhatároztuk, hogy nyitunk egy rendelőintézetet. Felmerült, hogy vegyünk, vagy béreljünk valami reprezentatív villaépületet. Azonban olyan számítógépes szervezési rendszerhez

ragaszkodunk, amely a betegnyilvántartástól és a kutatási programoktól a könyvelésig és az épületgépészet vezérléséig mindenre kiterjed.

- Tehát egy új rendelőintézet felépítése gazdaságosabb lenne.
- Azt hiszem, igen. Javasoltam, hogy téged bízunk meg a tervezéssel és a kivitelezéssel.
- Kivitelezéssel? A tervezés rendben, de saját kivitelezői bázisom nincsen. Vállalni tudom azonban a tendereztetést és az építési project managementet, ezáltal a kivitelezés terv szerinti teljesítése biztosított lesz.
- Akkor ez jobb, mintha te csinálnád a kivitelezést is.
- Bizonyos szempontból.
- Szeretném, ha megismerkednél a kollégáimmal, és együtt beszélénk meg a részleteket.
- Szívesen.

A leveses tányérokat közben elvitték, és megérkezett a főétel. A pincérnő sorban rámutatott a forgatható tál rekeszeire.

- Az édestől a csípős felé haladva ananászos mókushal, lepényhal osztriga mártással, virághal Gung-bao módra, öt ízű tigrisrák, savanyú kardhal, szecsuáni rombuszhal – mondta étvágygerjesztően, azzal újratöltötte a poharakat. Kicsi, keskeny keze volt, mint Karolinának. Péternek emlékezetébe villant, ahogyan Karolina törekeny kezével megütötte a riccionei szállodában, majd ugyane kéz ernyedtsége másnap, amikor bejelentette, hogy szakít a lánnyal. A távozó pincérnő távol-keletiesen ringó csípője zökkentette vissza a jelenbe. A pszichiáter mosolygott.

Rizst tettek a tányérjukra, és szedtek a lapon sült mókushalból. Csendben ettek. Olykor megemelték poharaikat, és bort kortyintottak hozzá.

- Örülök, hogy együtt lehetünk – törte meg a csendet a pszichiáter. – Találkozásaink mindig kiemelnek a hétköznapi rutinjából.

- De most gondterheltnek látszol, pedig a magánéleted nem volt olyan viharos a közelmúltban, mint az enyém – jegyezte meg az építész.

- Nem mindig tudom magamat kivonni a pácienseimet gyötrő nehézségek hatása alól. Különösen most, amikor az a betegem, akivel kapcsolatomban már a barátság határait súrolja, két hete eltűnt, és komolyan aggódom érte.

A kínai pincérnő leszedte az asztalt.

A pszichiáter kortyintott a poharából, úgy folytatta:

- A lány, odaadó, naiv teremtés, három évvel ezelőtt öngyilkosságot kísérelt meg. Mikor kiengedték a kórházból, megállapodtunk, hogy rendszeresen felkeres, és beszámol az életéről. Úgy két éve örömmel újságolta, hogy megismerkedett egy nagyszerű férfival, bár egy kicsit tart tőle, nagyon erőteljes egyéniség. Bízatóan alakultak a dolgok az első két hétben, de azután kezdte úgy érezni, a férfi bezárja. Állandóan kettesben akart vele lenni, nehezményezte, ha találkozóikra a barátnőit is elvitte. Akkor támadtak az első veszekedések, amikor a lány ellenszegült a mindent elsöprő férfiúi akaratnak. Partnere azonban csak erősítette terrorját felette, magával hurcolta külföldre, hogy elszakítsa az itthoni környezetétől, a barátnőitől. Olaszországban állandóan azon lovagolt, hogy miért nem megy le vele a tengerhez, pedig ő a szállodai uszodában érezte jól magát, ott tudott nyugodtan napozni. Majd, úgymond, hogy ismerje meg az országot, a legjobb napozó időben végighajtotta Ravennán, Ferrarán, és még elvárta volna tőle, hogy lelkesedjen. Végül Padovában hiába kérte, hogy vegyen neki néhány kerámiatányért, azaz, nem is neki, hanem

a barátnőinek, be sem akart menni vele a boltba, össze is vesztek, végül alig bírta rávenni, hogy egyenek már, ne rohanjanak úgy a múzeumba. Ebéd közben azzal kínoztta, hogy miért ült háttal valami templomnak. Amikor közölte vele, hogy ebből elég, és szakít, a férfisoviniszta hisztérikus jelenetet produkált...

– Majd este teljesen leitta magát, és megverte a lányt – vágott közbe az építész.

A pszichiáter csodálkozva nézett rá.

– Karolina – mondta Péter.

– Ne haragudj, a nevé... – Laci zavartan elharapta a szót.

A pincérnő gőzölgő licsibort tett eléjük.

– Honnan ismered? – kérdezte végül a pszichiáter.

– Én vagyok az a beteg személy, aki két esztendeig kínoztam – válaszolt az építész. – Amit én bizalmasan, legtitkosabb pillanatainkban mondtam, azt ő ezek szerint egytől egyig továbbadta neked a saját értelmezésében.

– Lehet.

– És te szórul szóra elhitted, amiket mondott?

– A pszichiáternek nem az a feladata, hogy elhiggye, amit a betegek állít, hanem, hogy kisegítse őt lelki válságából.

– Nos, a páciensed úgy lábalt ki a válságból, hogy összeköltözött azzal a barátjával, akivel három éve szakított, és kapcsolatunk elején azt mesélte róla, hogy alkoholista férfisoviniszta, aki majdnem a halálba kergette...

Hallgattak.

Odakint a kukára rászállt egy rigó, és csipegetni kezdte a kenyérvéget.

A kínai lány kezében az étlapokkal az asztalhoz lépett.

– A kellemes ebéd után parancsolnak valami desszertet, esetleg kávét? – kérdezte, s mandulaszemében rejtélyes mosoly játszott.

Budapest, 1998. május 27.